

မိတ်ကူးသစ်တလ

ကြည်တင်နိုင်

ဝတ်ရုံဖြူများကတုည၌

အပါအဝင်

ဖြစ်ရပ်မှန်ဘဝရသဝတ္ထုတိုများ

၆၈၇၇/၁၂

မြို့ကြီးမယ်ဟို
ကံလွန်း

ရွေးမြစ်ကမ်းပေါ်က ဇာတ်လမ်း

ရွေးရွာလေးသည် ရွေးမြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ ရွေးမြစ်၊ သောငါးခူးမြစ်၊ ဧရာဝတီမြစ်၊ ပြန်မလော့မြစ်၊ သက်ကယ်သောင်မြစ်တို့ သည် လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်း အရှေ့မှ အနောက်သို့ အစဉ်အလိုက် စီးဆင်းနေကြသည်။ ။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်၏ ပေ ၅၀ အောက်တွင် တည်ရှိနေသဖြင့် မြေနိမ့်၊ မြေပြန့်အရပ်ဟု ဆိုသော် ရနိုင်သည်။ ။

ရွေးရွာလေးတွင် လူဦးရေ ကျား/မ (၁၀၀၀) ကျော်ရှိ၍ ရွာသူရွာသားအားလုံး၏ အဓိကအသက်မွေးမှုမှာ ရေလုပ်ငန်းသာဖြစ်သည်။ ။ မိုးလင်းမိုးချုပ် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် တကုပ်ကုပ်ဖြင့် ပိုက်ထောင်၊ ပိုက်ဖြုတ်၊ ငါးဖမ်းလှေလိုက် စသည် တို့ မှာ ရွာသားများ ၏ ပင်မအဓိကလုပ်ငန်းများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

တံငါမုဆိုး လှေထိုးရွက်တိုက် စရိုက်ရှိသော ဤရွာလေးတွင် လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းသော မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ ။ နာဂစ်မုန်တိုင်းဟု ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သော မုန်တိုင်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ။ နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း အထိအခိုက် အပျက်အစီး ဆုံးရှုံးမှုများ လှသည်။ ။

အသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်များ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ။ ပြေးစရာ မြေမရှိ၊ ရေပြင်အတိသာရှိ၍ မုန်တိုင်း၏ ရေလှိုင်းအောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားသော သက်ရှိလူသားများ ၏ ကံကြမ္မာကား ဆိုးရွားလှသည်။ ။ သနားစရာ ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်ရင်း မိသားစုများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေခြင်းတရားနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင်

လိုက်သွားခဲ့ရသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ကံကြမ္မာဆိုးများ နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူများ ရှိခဲ့သည့်နည်းတူ တစ်ခါတစ်ရံ ကံကြမ္မာသည် အဆိုးများ ဘက်မှ ကာကွယ်ပေးတတ်ခြင်း များ လည်း ရှိခဲ့သည် ။ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကံကြမ္မာဆိုးများ လက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သူများ လည်း ရှိတတ်သည် ။

ကျွန်တော် ယခုရေးသားမည့် ရွေးမြစ်ကမ်းပေါ်မှ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သည် ဇာတိမြေကို ရောက်ခဲ့စဉ် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ကံကြမ္မာမျက်နှာသာပေးသော ကျွန်တော့်တူမလေး မဌေးဌေးဝင်းနှင့် တူမလေး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကုလားတို့ ၏ ရင်ဖိုသည်းမစွန့်စားခန်း ဇာတ်လမ်းလေးပင် ဖြစ်သည် ။

တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းရိုက်သံများ နှင့် ပင်လယ်ပြင်ဝယ် ကိုကုလား ရင်မောစွာ မျောပါနေရသည် ။ စိတ်ကို အထူးသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ဖြစ်စေသည် ကား ညဉ့်အမှောင်ထုပင် ဖြစ်သည် ။ ဘယ်ဆီဘယ်ကမ်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု၍ မရချေ။ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့သော သမီးငယ်လေး သုံးယောက်နှင့် တူမလေးနှစ်ယောက်တို့ ကံကြမ္မာကို မတွေးဝံ့တော့။

မိမိလျော်ခတ်ကာ ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့သော လှေငယ်လေးမှာ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်စစီ ကြေမွကာ ပင်လယ်ရေကြမ်းပြင်အောက် ကျရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ကံကောင်းသည် မှာ လှေပေါ်တွင် ပါလာသော ပလတ်စတစ် သောက်ရေပုံးပင် ဖြစ်သည် ။ အဖုံးကို အသေပိတ်ထားသဖြင့် ရေမဝင်ဘဲ ရေပေါ် ပေါ်နေခြင်းကြောင့် ရေပုံးကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ရေစီးတစ်လျှောက် လှိုင်းပုတ်ရာ လွင့်မျောနေခြင်းဖြစ်သည် ။

ဘုရား... ဘုရား... ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သမီးသုံးယောက်၏ မျက်

နာကို မြင်လာရသည်။ ။ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတွေဖြစ်သည်။ ။ အငယ်ဆုံးသမီးလေးမှာ ၉ နှစ်အရွယ် တတိယတန်း ကျောင်းသူလေး။ ဒုတိယသမီးမှာ ၆ တန်းကျောင်းသူဖြစ်ပြီး အကြီးဆုံးသမီးမှာ ကျောင်းမ နေဘဲ အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကူညီနေသည်။ ။

ကံဆိုးချင်၍ လား မသိ။ လပွတ္တာမြို့မှ မဌေးဌေး၏ တူမလေးနှစ် ယောက် ရွေးကို လာလည်ကြသည်။ ။ သူတို့ လေးတွေ၏ ကံကြမ္မာကို ကို ကုလား မတွေးဝံ့တော့ချေ။ ကိုကုလား ရွာကို နေ့လယ်ခင်းအချိန် ပြန် လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ရွာသို့မရောက်မီ ပြန်မလော့မြစ်အလယ်တွင် မုန် တိုင်းဒဏ် ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ငါးဖမ်းပိုက်နှင့် သူစီးလာသော လှေငယ်လေးမှာ ရေလှိုင်းများ အောက်ဝယ် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

“အင်း... ဌေးဌေးက လပွတ္တာမှာ နေတဲ့ သူ့အစ်မ ကျောင်းဆရာမ ခင်အေးအေးဆီ သွားနေတာ တော်သေးတာပေါ့။”

အတွေးတစ်ချက် ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ။ သို့သော် သူ၏ အတွေးကို ပင်လယ်ရေလှိုင်းမှ ဝင်ရောက်ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ။ ညဉ့်အမှောင် ထုသည် သိပ်သည်းစွာ နက်ရှိုင်းနေသည်။ ။ ပလတ်စတစ် ရေသန့်ပုံးလက်ကိုင်မှ ကြိုးနှစ်စကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားနေရသည်။ ။ လွတ်ထွက်သွားလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှာ မလွယ်ချေ။ မည်မျှ ရေကူးကျွန်းကျင်သူဖြစ်စေ လှိုင်းဒဏ်ကိုမခံနိုင်။ လက်ပန်းကျ၍ နစ်မြုပ်သွားမည်သာဖြစ်သည်။ ။

ကိုကုလား ပင်လယ်ပြင်ရေစီးကြောင်းဝ၌ မျောပါနေသည် မှာ ၁၀ နာရီခန့် ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အချိန်ကို ခန့်မှန်းကြည့်မိသည်။ ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက် ရှိပြီထင်သည်။ ။ ထိုအခိုက်ဝယ် ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ မျောပါလာသော တစ်စုံတစ်ခုက ကိုကုလားအား ဝင်ရောက်တို

က်သည် ။

“အား”

ဖောင်ပျက်ကြီးတစ်ခု။

“အို... ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ပါလား။ ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ ။ ငါကိုင်ပြီး
မျောနေတဲ့ ပုံးက ရေဝင်ပြီး နစ်တော့မှာ ”

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟု ဆိုရမလား။ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်း
မပြီထင်ပါရဲ့ ။

ကိုကုလား ဤသို့တွေးကာ မိမိ၏ ခါးကို ဝင်ရောက်တိုက်မိလာသော
ဖောင်ပျက်ကြီးဆီသို့ နာကျင်မှုကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ရေထဲမှ ကူးခပ်ကာ
ဖက်တွယ်လိုက်မိသည် ။ မကြာမီ သူ ဖောင်ပျက်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်
မိသည် ။ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အမှောင်ထုအတွင်းဝယ် မည်သည့်ပစ္စည်း
ကိုမျှ မမြင်ရချေ။

သို့သော် သူ၏ နားထဲဝယ် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်သည် ။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါး ငိုသံ။

ကိုကုလား ကြောက်ရွံ့သွားသည် ။ အချိန်မတော် မှန်တိုင်းထန်သော
ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ဖောင်ပျက်တစ်ခုပေါ်ဝယ် မွေးစကလေးငယ်တစ်ဦး
၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုရှိုက်သံကား ပင်လယ်တစ္ဆေ ခြောက်နေခြင်း
များ လား။ ကိုကုလား ဖောင်ပျက်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်၍ အသံကြားရာ
ဆီသို့ နားစွင့်နေမိသည် ။ ကလေးငိုသံမှ ကလေးငိုသံ အစစ်။ အသံကြား
ရာသို့ နောက်ထပ်တစ်ဖန် မှန်းဆ၍ သွားလိုက်သည် ။ လက်နှစ်ဖက်ကို

အမှောင်ထုအတွင်းဝယ် စမ်းတဝါးဝါး ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ကိုင်တွယ်နေမိသည် ။

ရှည်လျားအေးစက် ပျော့အိသော အရာတစ်ခုကို ထိတွေ့လိုက်မိသည် ။ ဒိတ်ခနဲ ရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူကိုင်မိသော အရာကား မြွေကြီးတစ်ကောင်။ မြွေ... မြွေ... မြွေ... မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါလား။ ဤသို့ဖြင့် ကိုကုလား ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိသည် ။ အဆိပ်ရှိသော မြွေဖြစ်နေပါက မိမိအသက်ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည် ။ ကိုကုလားမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် မိမိ၏ လက်ကို မလွှတ်ရဲ။ အကြောင်းမှာ မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို မိမိရရ ကိုင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ငါလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ငါ့ကိုပေါက်မှာ အသေအချာပဲ။ ရေနစ်မသေဘဲ မြွေကိုက် သေရတော့မှာ လား။ ပင်လယ်ရေငန်ပိုင်းများ တွင် တွေ့ရသော မြွေများမှာ တောကြီးမြွေဟောက်များ ဖြစ်သည် ။ အဆိပ် အင်မတန်ပြင်းထန်သည် ။ ကိုကုလား ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပျော့အိအိ ရှည်မျောမျောအရာကို လက်မလွှတ်ရဲ။ သေမည်စိုးသဖြင့် ဇောချွေးများ ပြန်လာသည် ဟု ထင်ရသည် ။ ကြောက်စိတ်များ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံလာသည် ။ ကလေးငိုသံကို သူ မကြားတော့။

ကလေးငိုသံတင်မက လှိုင်းရိုက်သံ၊ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သံများ နှင့် အားလုံးသော အသံ များကိုပါ မကြားတော့ချေ။ ကိုကုလား ကြောက်စိတ်လွန်၍ ဖျောင်ပျက်ကြီးပေါ်ဝယ် မေ့မြောသွားခဲ့သည် ။ ဖောင်ပျက်ကြီးကတော့ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်ရာသို့ ဦးတည်ချက်ကင်းမဲ့စွာ လှိုင်းများ နှင့် အတူ ရွေ့လျားနေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။

“အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ စူးစူးဝါးဝါးငိုသံကြောင့် ကိုကုလား သတိပြန်

ရလာသည်။ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဆင်ခြင်မိသည်။ မြွေကိုက်၍ များ သေသွားပြီလား။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဆိတ်ကြည့်သည်။ နာသည်။ ငါ မသေသေးဟု ယုံကြည်မိသည်။

မိမိစီးလာသော ဖောင်ပျက်ကြီးမှာ ချောင်းငယ်တစ်ခု၏ လတာပြင်ဝယ် တင်နေသည်။ ဖောင်ကြီးမှာ ရေစီးနှင့်အတူ ချောင်းလက်တက်တစ်ခုအတွင်းသို့ မျော လာပြီး ဓနိပင်များကြားဝယ် ငြိတွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘာဝ အဟန့်အတားဖြစ်သော ဓနိပင်များ ၏ တန်ဖိုးမှာ ကြီးမားလှတော့၏။

ထိုနည်းတူ ပင်လယ်ရေငန်ပိုင်း၏ သဘာဝပေါက်ရောက်သော သစ်ပင်များ ဖြစ်သည့် လမုပင်၊ ကနစိုပင်၊ အင်၊ ကညင်၊ ပိန္နဲဖိုလ်၊ ကျွန်းပင်၊ သစ်တို၊ ကရုဏ်၊ ထောက်ကြန့်၊ ပျဉ်းမ၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ထိန် စသော သစ်ပင်ကြီးများ ၏ အသုံးဝင်ပုံ၊ တန်ဖိုးရှိပုံတို့ ကို ကိုကုလား သဘောပေါက်လာသည်။ အဆိုပါ သစ်ပင်၊ သစ်တောကြီးများကို ထိန်းသိမ်းထားကြရန် လိုအပ်ကြောင်း နားလည်လာ၏။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

“ဟယ်... ညက ကလေးငိုသံပါလား”

ကိုကုလား အသံကြားရာသို့ ကြည့်မိသည်။ မိမိရင်မှာ ပိုက်၍ မျောလာသော ရေသန့်ပုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဆိုပါပုံးထဲမှ ငိုသံကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ်... ကံကောင်းလိုက်တာ။ မွေးစကလေးငယ်လေး။ သူ မသေသေးဘူး”

ကိုကုလား ကလေးကို ပုံးထဲမှ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ပလတ်စတစ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် စာတစ်စောင် ပါလာသည်။ ။

“တိုက်ဆိုင်သူများ သားငယ်လေးကို မွေးပေးကြပါ”

ကိုအောင်မင်း၊ မကြူ

သက္ကယ်သောင်ကျေးရွာဟု ပါရှိသည်။ ။ အထုပ်လေးအတွင်းမှ နား ကပ်တစ်ရန်၊ လက်စွပ် နှစ်ကွင်း၊ ဆွဲကြိုးနှင့် ငွေစက္ကူများ ပါရှိသည်။ ။

“ဟယ်...”

ကိုကုလားနှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်သွားသည်။ ။ မုန်တိုင်းဒဏ် သင့်ခံရသော မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိမိတို့ မှာ အသက်ရှင်သန်ရန် အကြောင်းမရှိတော့သော အခြေအနေကြောင့် သားငယ်လေးအား လုံခြုံ ရာတွင် ထည့်သွင်း၍ အသက်ရှင်လိုရှင်ငြား ကြိမ်ကြိရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

မိဘမေတ္တာ စေတနာကို ကိုကုလား နားလည်စာနာမိသည် နှင့်အမျှ ရွေးရွာလေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သမီးလေးသုံးယောက်နှင့် တူမလေးနှစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။ ။

“အင်း... သမီးလေးတွေ၊ တူမလေးတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ၊ ငါ့ညီ အစ်ကို မောင်နှမတွေလည်း အသက်ရှင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါ ရဲ့ ”

ကိုကုလား တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့မိသားစုအပါအဝင် ဆွေမျိုး ညီအစ်ကို မောင်နှမ အားလုံးသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပင်လယ်ရေပြင်အောက်ဝယ် ရွာပါ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ။

ကိုကုလား စဉ်းစားတွေးတောနေရင်းမှ ပုံးတွင်းမှ ကလေးငယ်ကို

ကောက်ယူ ပွေ့ထားလိုက်ပါသည်။ ကလေးမှာ ယောက်ျားလေး။

“မင်း တော်တော် အသက်ပြင်းပါလားကွ။ ဒီဖောင်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ”

ကိုကုလား ဤသို့ တွေးတောနေစဉ်...

“ရှုး... ရှုး...”

ဟု အသံပေးသဖြင့် အသံကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟိုက်... မြွေကြီးပါလား”

ညက သူ့လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော မြွေကြီးဖြစ်သည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖောင်ပေါ်တွင် ရှိသော တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုရန် ပြင်ဆင်လိုက်မိရာ မြွေကြီးသည် ကိုကုလားအား ကြည့်၍ ဖောင်ပေါ်မှ လတာပြင်စပ်၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ချောင်းရေထဲသို့ လျှောခနဲ ဆင်းသွားလေသည်။ မြွေကြီးသွားရာလမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ ...

“ဪ... သူက မင်းကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်မြွေကြီးပဲ။ သူလည်း ဘေးကင်းရာရောက်ရော ငါ့ကိုလည်း ညက မကိုက်ခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးပဲ... သူတော်ကောင်း မြွေကြီးရေ။ မင်းသာ ငါ့ကိုကိုက်ခဲ့ရင် ညက ငါ သေပြီ”

ဟု နှုတ်မှ ဆိုခဲ့မိသည်။

ထိုအခိုက်ဝယ် မော်တော်စက်လှေသံများ ကြားရပြီး ကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များ မော်တော်စင်းလုံးပြည့်နှင့် ချောင်းတွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖောင်ပေါ်တွင် ရှိသော ကိုကုလားနှင့် သားငယ်လေးတို့ အား ပုသိမ်မြို့ရှိ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ တစ်လတာမျှ အနားပေးပြီး

ဆေးကုသကာ ကိုကုလားနှင့် ကလေးငယ်အား ဇာတိရွာသို့ ပြန်ပို့ပေး
လိုက်ကြသည်။ ။

“အဲဒါပဲ... ဦးဦးရ။ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းသလဲ။ ဒီအကြောင်းကို
ဘယ်သူမှ မပြောပြခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဦးလေးမို့ ပြောပြတာ” ကျွန်တော့်တူမ
လေး မဌေးဌေးပြောပြသည့် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဤတွင် ပြီးဆုံးသွားပါသ
ည်။ ။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်တွင် ကုသလဓမ္မ၊ အကုသလဓမ္မဟူ၍ ရှိပါ
သည်။ ကုသိုလ်ကြောင့် အကုသိုလ်ဖြစ်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကြောင့် ကုသို
လ်ဖြစ်ခြင်းများ ရှိသကဲ့သို့ သုခမှ ဒုက္ခရှိသကဲ့သို့ ဆင်းရဲခြင်းမှ
ချမ်းသာခြင်းများ ရှိတတ်ပါသည်။ ။ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ။ ကိုကုလားမှာ တ
စ်ဖက်မှ သားသမီးများ ဆုံးရှုံးသွားရသကဲ့သို့ တစ်ဖက်မှ လည်း မမျှော်
လင့်သော သားယောက်ျားလေးကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်ယူရရှိသွားပါ
သည်။ ။

ကလေး၏ အမည်ကို ‘နာဂစ်မောင်’ ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ။ က
လေး၏ အသက်မှာ ယခုအခါ သုံးနှစ်သားအရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီး
အသားဖြူဖြူ၊ ၀၀ကစ်ကစ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ။ ကျွန်တော်၏
အတွေးတွင် ကား ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသော က
လေးငယ်နှင့် သူနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်မကင်းသော တောကြီးမြေဟောက်
အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကြည်တင့်နိုင်